

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pavli Laymann è Societate I: Theologiæ Moralis
Compendiv[m] absolutissimum et in quinq[ue] libros
partitum**

Laymann, Paul

Moguntiaë

7. de Indulgentiis, quæ à S. Pontifice applicantur defunctis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40716

rebus promissas lucrari liceat. Confirm sicuti ad indulgentiam vnam lucrandam requiratur opus semel fieri; ita ad indulgentiam duplam requiratur opus repetitum seu duplicatum. Excipe, nisi opus repeti non possit, uti est S. Communio.

Si in Bulla fiat mentio confessionis, intelligitur id iuxta stylum Ecclesiæ, de mortalibus non solum contritis, quæ sunt materia necessaria Confessionis: & non de venialibus, nam Confessio peccatorum requiri solet, ut per eam certius ac securius tollatur obex consequendæ indulgentiæ, talis autem obex non sunt peccata venialia.

Contritio mortali peccatori non sufficit ad lucrandas indulgentias, nisi illi propter defectum Confessarij impossibile sit confiteri, tunc enim præsumi poterit mentem Pontificis esse, ut tunc sufficiat contritio, alioquin Pontifex exigit Confessionem mortalium ut per eam certius & securius obex indulgentiæ lucrandæ tollatur, cum plerumque non satis certi sumus, nos habere contritionem perfectam.

C A P. VII.

De Indulgentiis, quæ defunctis à S. Pontifice applicantur.

Certum est, quod summus Pontifex defunctis in Animabus in purgatorio Indulgentias impartiri possit; id ostendit praxis Ecclesiæ; & cū quibus prius

priuatus satisfactiones suas defunctis applicari possit, cur non etiam pastor Ecclesiae applicare posset satisfactiones Christi & Sanctorum, lucrans indulgentias defunctis, non est necesse, vt sit in gratia Dei, cum indulgentia Effectum consequatur.

2 Indulgentia concessa viuis non potest etiam defunctis applicari, nisi in concessione exprimitur; quia indulgentia pender, sicut ab autoritate; ita & a voluntate concedentis.

3 Summus Pontifex indulgentias dat per modum suffragij defunctis, (exhibendo Deo satisfactionem & quasi precii solutionem adiunctis precibus, vt eam misericorditer acceptare dignetur ad liberationem animarum, nec applicat per modum iurisdictionis, quia non habet iurisdictionem, ideoque nec potestatem absoluendi erga defunctos, quippe qui iam alieni fori sunt. Nec Indulgentia pro defunctis concessa certum effectum & infallibilem) habet, sed tantum prodest per modum impetrationis. Secundum liberalem Dei acceptantis voluntatem. Quia iudex supremus non tenetur commutationem poenae sibi debitae admittere, nisi ad id se promissione aliqua obligarit, sed Christus non obligauit se ad acceptandas satisfactiones ab Ecclesia pro liberatione defunctorum, sed pro viuis tantum. Matth. 26. Ergo.

4 Credibile est, quod Deus facilius acceptet indulgentias oblatas pro iis defunctis, qui ex hac vita decesserunt magis digni tali condonatione, puta, si pro peccatis suis ipsimet satisfacere, &
Indul-

Indulgentias ab Ecclesiæ pastoribus concessas lucrari studuerunt, & pro defunctis diligenter orant.

C A P. VIII.

De iubilæo.

Annus Iubilæi (ad imitationem veteris testamenti sic dictus, & Romæ cum plenissima peccatorum indulgentia magno gaudio ac solennitate celebrari solitus) olim illud Bonifacius VIII. ante anno 300. centesimo quoque anno celebrari statuit, non quod ille primum introduxerit, sed quod veteri traditione & maiorum monumentis testatum confirmarit. Postea Clemens VI. eum ad annum 50. reuocauit, eo quod paucorum hominum vita ad annum illum centesimum pertingebat. Denique Paulus II. Iubilæum ad annos XXV. reduxit. Eodem autem anno Iubilæi omnes indulgentiæ extra urbem per totum orbem suspenduntur, idque ob maiorem celebrationem S. Iubilæi, si eius indulgentia sola vigeat & floreat Romæ, fideles tanto auidius ad eam lucrandam accelerent.

Finito anno Iubilæi, indulgentiæ plenariæ extra urbem vim suam recuperant, interea irritæ existentes.

Suspensio Indulgentiarum intelligitur quo ad omnes viuos etiam in mortis articulo constitutos (vtpote non necessariorum ad salutem) sed non quo ad defunctos, quominus eis profint, per